

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania T. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...] o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Decyzją z dnia 21 grudnia 2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - Oddział w [...] odmówił T. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2001 r.

Podstawę wydania powyższej decyzji stanowiło orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 grudnia 2001 r., który uznał, że jest on zdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji T. S. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 14 maja 2003 r., sygn. akt VIII U .../02 oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Z ustaleń Sądu wynika, iż T. S., urodzony 26 grudnia 1949r., posiada wykształcenie podstawowe, pracował m.in. jako gwinciarz, robotnik transportu,

monter torów i rozjazdów, kierowca samochodów ciężarowych prowadził także własną działalność gospodarczą. Od 29 grudnia 1997r. do 30 listopada 2001 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów. Biegły dermatolog uznał, iż jest on zdolny do pracy zarobkowej. Chirurg-ortopeda uznał, że rozpoznane schorzenia powodują niewielkie ograniczenie sprawności i ruchomości, ale nie powodują u wnioskodawcy niezdolności do pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami od grudnia 2001 r. i stwierdził ponadto poprawę stanu zdrowia. Biegły neurolog orzekł, iż badany jest zdolny do pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Biegli podtrzymali swe stanowisko w sprawie w opiniach uzupełniających, które wydali po uwzględnieniu wyników badań RTG i tomografii komputerowej z 2002r., w których orzekli, że sprawność i ruchomość w zakresie układu ruchu pozwalają na uznanie wnioskodawcy za zdolnego do pracy zarobkowej, i że nie przedstawił on dokumentacji medycznej potwierdzającej powstanie nowych objawów po wydaniu wcześniejszych opinii. W badaniu internistycznym biegły także uznał badanego za zdolnego do pracy zarobkowej.

W konsekwencji Sąd Okręgowy ustalił, iż T. S. jest osobą zdolną do pracy i orzekł na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) w zw. z art. 12 w/w ustawy, że nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek do otrzymywania tego świadczenia.

Apelację od wyroku złożył T. S.

Sąd Apelacyjny – Sad Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03 oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy w pełni zasadnie ustalił, iż stan schorzeń wnioskodawcy nie ogranicza sprawności jego organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Słusznie oparł swe rozstrzygnięcie na opinii biegłych sądowych lekarzy: neurologa, dermatologa, ortopedy, i internisty, jako lekarzy właściwych ze względu na rodzaj schorzeń występujących u wnioskodawcy, którzy jednoznacznie stwierdzili, że T. S. jest

zdolny do pracy zarobkowej. Takie samo jednoznaczne stanowisko zajęli biegli w postępowaniu drugoinstancyjnym.

Sąd Apelacyjny uznał więc także za słuszne stanowisko Sądu Okręgowego uznające opinie biegłych za rzetelny, fachowy i obiektywny materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, biegli bowiem dostarczyli Sądowi informacji koniecznych i specjalnych do rozstrzygnięcia. Opinie zostały wydane na podstawie szczegółowych badań i pełnej dokumentacji lekarskiej, uwzględniają kwalifikacje zawodowe wnioskodawcy i w sposób przekonujący wskazują na przyczyny uznania, iż T. S. jest zdolny do pracy zarobkowej zarówno jako monter torów jak i kierowca taksówki. Dla uznania osoby za niezdolną do pracy, nie wystarcza więc istnienie choroby, lecz stwierdzone muszą być takie zmiany w stanie zdrowia ubiegającego się o świadczenie rentowe, które powodują niezdolność do zarabkowania, czyli takie następstwa choroby, które uniemożliwiają wykonywanie pracy, czego u wnioskodawcy ani Sąd I instancji, ani Sąd II instancji nie ustalił.

Wnioskodawca T. S. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy:

- 1) art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. na skutek oddalenia wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o uzupełnienie opinii przez biegłego lekarza neurologa;
- 2) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. na skutek przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodu - opinii biegłego internisty wbrew zasadom doświadczenia życiowego.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazano, że zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego oczywiście narusza prawo gdy chodzi o art. 286 kpc., bowiem gdyby Sąd Apelacyjny zgodnie z treścią art. 286 k.p.c. zażądał wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, strona miałaby możliwość zadawania pytań biegłemu, a tym samym wyjaśnienia istotnych wątpliwości związanych z treścią opinii biegłego podnoszonych w piśmie z dnia 19 lipca 2004 roku. Wyjaśnienie tych wątpliwości w sposób istotny wpłynęłoby na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Powołując się na powyższe wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Przechodząc do oceny kasacji w tej konkretnej sprawie należy zauważyć co następuje. W rozpoznawanej sprawie nie występują okoliczności, które z urzędu uzasadniałyby zmianę albo uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy nie doszukał się także w zakresie okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wystarczająco silnych argumentów skarżącego, uzasadniających poważne wątpliwości co do wykładni powołanych przepisów w kasacji, które mogłyby skutkować przejęciem kasacji do rozpoznania. Dokonana przez orzekające Sądy swobodna ocena dowodów, wpływająca na ustalenie niezdolności do pracy ubezpieczonego, oparta na wynikach obszernego postępowania dowodowego (opinii biegłych), przy ustalonym w tej mierze orzecznictwie, nie może być rozpatrywana w kategoriach istotnego zagadnienia prawnego czy konieczności wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie. Zarówno w piśmiennictwie i orzecznictwie utrwalone zostało, iż okoliczności sporne są dostatecznie wyjaśnione, gdy nie budzą wątpliwości sądu, a wyjaśnienie to może nastąpić poprzez: a) uzgodnienie spornych okoliczności między stronami, b) przeprowadzenie postępowania dowodowego, którego wyniki są zgodne z wynikami, do których miałyby prowadzić przeprowadzenie nowego dowodu (por. uchwałę SN z 15 lipca 1974 r., Kw.Pr 2/74, OSNCP 1974, nr 12, poz. 203; orz. SN z 18 września 1969 r., II CR 308/69, OSNCP 1970, nr 7-8, poz. 130).

Polemika i kwestionowanie ustaleń dokonanych przez sądy w granicach swobodnej oceny dowodów nie wystarcza w ocenie Sądu Najwyższego do przyjęcia kasacji do rozpoznania. Do wyłącznej oceny Sądu rozpoznającego sprawę należy kwestia ustalenia, czy opinia biegłego jest wystarczająco silnym dowodem w sprawie czy istnieje też potrzeba uzupełniającego przesłuchania

biegłego na rozprawie.

Jeżeli więc uznać, że w kasacji zawarto przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to z pewnością nie umotywowano ich w sposób pozwalający na ocenę słuszności argumentacji w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.